

Arrest

nr. 220 279 van 25 april 2019
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, dient op 10 november 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 3 maart 2017 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 24 oktober 2018 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag ongegrond. Het beroep tegen deze beslissing is bij de Raad gekend onder rolnummer 228 285.

Eveneens op 24 oktober 2018 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw,

Naam + voornaam: M.H.O., F. (...)

geboortedatum: (...).1975

geboorteplaats: Mogadishu

nationaliteit: Somalië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig paspoort en een geldig visum “

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de formele motiveringsplicht. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens de materiële motiveringsplicht geschonden acht.

Het middel luidt als volgt:

“11.1.1. De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 17 december 2018, in strijd is met de formele motiveringsplicht, artikel 74/13 VW en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn."

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen

weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.¹

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen).

.1.2. In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing:

“...”

Indien er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de gezondheidstoestand van verzoekende partij, noch over het gezins- en familieleven van verzoekende partij.

De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van een derdelander en zijn gezondheidstoestand bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]"

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

1A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*. Mechelen, Kluwer, randnummer 759.

Uit de bestreden beslissing kan de verzoekende partij hoegenaamd niet opmaken of de verwerende partij hier wel rekening mee gehouden heeft...

11.1.3. Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!

Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij de formele motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) en artikel 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden."

2.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Het middel luidt als volgt:

"11.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.²

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

11.2.2. Verzoekende partij kreeg tevens ten onrechte een weigering tot verlenging van haar medische verblijfsvergunning. Verzoekende partij heeft in dit beroep dd. 16 januari 2019 reeds geargumenteed een eventuele weigering van het verzoek tot regularisatie en/of een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.³

² J. DE STAERCKE, *Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap- Beginselen van de openbare dienst*. Brugge Vandenbroele 2002, randnummer 19.

³ EHRM, *Tanko v. Finland*, nr. 23634/94, 19 mei 1994.

Verzoekende partij heeft immers een medische regularisatie aangevraagd omdat zij vreest onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In die zin maakt het thans bestreden bevel tevens een schending uit van artikel 3 EVRM.

11.2.3. Vandaar is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar het arrest nr. 112 609 dd. 23 oktober 2013. Hoewel de situatie niet identiek is, is zij wel degelijk vergelijkbaar.

Verzoekende partij heeft reeds een ongegrondheidsbeslissing gekregen aangaande haar aanvraag tot medische regularisatie. Verzoekende partij heeft zich in beroep voorzien tegen deze beslissing.

Indien deze beslissing zou vernietigd worden door Uw Raad, dan heeft verzoekende partij opnieuw verblijfsrecht (in afwachting van het antwoord op haar verlengingsaanvraag) en zou dit bevel dat definitief geworden is, sowieso voor onduidelijkheid zorgen in het rechtsverkeer.

De thans bestreden beslissing heeft met andere woorden geen enkel nut in het rechtsverkeer en zorgt enkel voor juridische onduidelijkheid.

11.2.4. De thans bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het rechtzekerheidsbeginsel.”

2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot beide middelen het volgende in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij voert de schending aan van:

- Artikel 74/13 Vreemdelingenwet
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen
- Het rechtzekerheidsbeginsel
- Artikel 3 EVRM

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij tevens blijf geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Verzoekers beweren dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum.

Verzoeker toont met zijn beweringen en kritieken geenszins de onjuistheid of onredelijkheid van deze motieven aan.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling. Verzoeker beweert dat uit de beslissing niet blijkt dat er rekening gehouden werd met haar gezondheidstoestand alvorens het bevel werd genomen. In het annulatieberoep gericht tegen de recente beslissing tot ongegrondheid van een verblijfsaanvraag op basis van Artikel 9ter zou hij reeds geargumenteed hebben dat een eventuele uitwijzing een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. In het herkomstland zouden er onvoldoende medische voorzieningen zijn. De verwerende partij deelt deze mening niet. In casu blijkt uit een lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer bij deze beslissing dat de behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Somalië. Uit de rechtspraak van de Raad blijkt dat indien voorafgaand aan of samen met het nemen van het bestreden bevel een beoordeling is gemaakt over de ingediende aanvragen van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwetgeving, de vreemdeling in kwestie niet aantoonbaar welk belang hij heeft bij het hernemen van de motivering uit die beslissing(en) in het BGV. Indien het bevel in tempore volgt op de weigeringsbeslissing op grond van artikel 9ter, blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand (RvV 23 augustus 2016, nr. 173.483) Er wordt in dit geval immers vastgesteld dat voormelde beslissing(en) volgend op de

aanvragen van machtiging tot verblijf ter kennis is/zijn gebracht en dat de betrokken vreemdeling de mogelijkheid heeft benut om beroep in te stellen. Er is op deze wijze gewacht met de afgifte van het bevel tot werd beslist over de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (RvV 11 juli 2016, nr.171.585) De gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Verzoekende partij toont geenszins aan dat de gemachtigde een onredelijke of onzorgvuldige beslissing zou hebben genomen en de bestreden beslissing door onwettigheid zou zijn aangetast. De aangevoerde middelen kunnen niet worden aangenomen.”

2.3. Gelet op de onderlinge samenhang tussen de beide middelen acht de Raad het passend in voorliggende zaak beide middelen samen te bespreken.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij in hoofdorde de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet houden met welbepaalde fundamentele rechten, in het bijzonder met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Hoewel artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen motiveringsverplichting inhoudt, moet minstens uit de stukken van het administratief dossier blijken dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle elementen die nuttig zijn voor een beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en dat hieruit blijkt dat er een zorgvuldig onderzoek is gebeurd.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, merkt de Raad op dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (*cf.* RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht, houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtssubjecten de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand kunnen inschatten. Zij moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Artikel 3 van het EVRM, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Wat betreft het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moeten de verzoekende partijen over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366), wat *in casu* het geval is nu de verzoekende partij meerdere aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende waarbij zij dus de kans heeft gehad deze omstandigheden te doen gelden.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (f); EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum, wat zij niet betwist. Een schending van de formele motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij in de bestreden beslissing niet te zijn ingegaan op haar gezondheidssituatie of haar gezins- en familielevens.

De Raad kan vooreerst opmerken dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij reeds omstandig werd beoordeeld naar aanleiding van de ongegrondheidsbeslissing die op dezelfde datum werd genomen als huidige bestreden beslissing volgend op de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 10 november 2016. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 220 278 van 25 april 2019 (RvV 228 285). De verzoekende partij toont in haar verzoekschrift verder niet aan welke medische elementen niet in rekening zouden zijn gebracht bij het nemen van de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij blijft in gebreke aan te tonen welke andere specifieke nieuwe gezondheidsproblemen zij zou ondervinden waarover de gemachtigde nog had moeten motiveren en die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Uit het administratief dossier blijkt evenmin het bestaan van andere elementen die nog niet zouden zijn beoordeeld.

De Raad wijst er verder op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, *N./ Verenigd Koninkrijk*). Het begrip “*uitzonderlijke gevallen*” werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: “183. *The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*” (Het Hof oordeelt dat onder “*andere zeer uitzonderlijke gevallen*”, zoals bedoeld in de zaak *N v. Verenigd Koninkrijk* die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient begrepen te worden: “*de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting*”. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen. *In casu* toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan.

De verzoekende partij maakt, gelet op het voorgaande, geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog kritiek uit op de niet in het geding zijnde ongegrondheidsbeslissing van dezelfde datum als de bestreden beslissing inzake haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet evenals het medisch advies van 18 oktober 2018, wordt erop gewezen dat deze kritiek niet pertinent is naar aanleiding van voorliggend beroep, alwaar slechts het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 24 oktober 2018 aan de orde is. Zij kon voormelde ongegrondheidsbeslissing met de ter beschikking staande rechtsmiddelen aanvechten, hetgeen zij heeft gedaan en wat resulteerde in een verwerping van de vordering. Voormelde kritiek kan aldus niet leiden tot de nietigheid van de huidige bestreden beslissing.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat – daargelaten de vaststelling dat met de gezondheid ook uitdrukkelijk rekening werd gehouden in de bestreden beslissing - zich in het administratief dossier een synthesesnota van 18 oktober 2018 inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bevindt waarbij rekening werd gehouden met het gezinsleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand. Bij "*Gezins- en familielevens*" wordt aangegeven dat zij niet aantoonbaar dat er nog andere gezinsleden van haar in België verblijven – hetgeen zij overigens ook nalaat te doen in haar verzoekschrift, waarin zij er slechts op wijst dat gelet op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet met het gezins- en familielevens rekening moest worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing - en dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Met betrekking tot het hoger belang van het kind wordt gesteld dat zij niet aantoonbaar (schoolgaande) kinderen te hebben in België en dat een verwijdering overigens het hoger belang van minderjarige kinderen niet schendt nu het in het belang van de kinderen is dat de familiale cel niet wordt verbroken en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bij "*Gezondheidstoestand*" wordt ten slotte gesteld dat deze wordt besproken in het medisch advies van 18 oktober 2018. Aldus blijkt ontegensprekelijk dat met de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening werd gehouden. Zoals hoger aangegeven omvat deze bepaling in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt geen formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij overigens stelt dat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot weigering van de verlenging van haar medische verblijfsvergunning, kan de Raad nog opmerken dat nergens uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij een verblijfsrecht om medische redenen zou hebben gehad, dat daarna niet werd verlengd. Zij maakt integendeel het voorwerp uit van een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond wordt verklaard. Het beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend tegen deze beslissing werd verworpen, zodat de verzoekende partij verder niet kan volhouden dat het voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus de rechtszekerheid vereist is dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten eveneens uit het rechtsverkeer wordt verwijderd door middel van een nietigverklaring. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad waarin in die zin werd geoordeeld is dan ook niet dienstig, daargelaten het feit dat zij gelet op het gebrek aan precedentenwerking in de continentale rechtstraditie sowieso niet nuttig naar rechtspraak van de Raad kan verwijzen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel, kennelijk onredelijk zou zijn, zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende april tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU